

Van de auteur - Marga Preusting

“Schrijfclub was in één woord “geweldig”. De schrijfclub heeft mijn verwachtingen overtroffen. Leuke, speelse oefeningen, duidelijke feedback, goede begeleiding van Rianne Acda en niet te vergeten een hele leuke groep mensen. Verrassend dat met dezelfde opdracht zoveel verschillende verhalen werden geschreven. Als ik nu een verhaal lees, zie ik ook welke technieken de schrijver gebruikt heeft om bijvoorbeeld een verhaal spannend te maken. Ik kwam steeds vol energie thuis met een hoofd vol verhalen. En dan na het schrijven van de opdrachten begon het schrappen en weer opnieuw schrijven. Sommige verhalen vloeiden zo op papier; andere hadden vele versies nodig. Maar ik heb ervan genoten en hoop op een vervolg.”

Walhalla

Wie had dit ooit kunnen denken. Ik houd mijn gechipte arm voor de scanner en de deuren openen zich sissend. Een hologram van een vrouw manifesteert zich en vraagt me haar te volgen. “Sssjjjsss” de deuren sluiten achter me. Mijn gids wijst me waar ik de overnachtingscocons kan vinden. Daarna wenst ze me veel plezier en lost op.

Ik stap een kathedraalwaardige ruimte binnen en kijk omhoog. Het dak lijkt een geland ruimteschip dat verschillende oude en nieuwe gebouwen overbrugt. In de ruimte daaronder zweven aluminium corridors, die de bovenverdiepingen met elkaar verbinden. Een brede trap aan de overkant van de enorme ruimte trekt me naar zich toe. Terwijl ik oversteek bedenk ik me dat je hier geen pleinvrees moet hebben. Bij de trap pak ik de reling van koel, roestvrijstaal vast en loop omhoog. Met iedere trede ga ik een stukje terug naar het verleden.

Boven heerst een fluisterstilte. Overal zijn zitjes en hologram informatiezoulen, waar de aanwezigen gretig gebruik van maken. Langs de wanden en door de ruimte staan kasten opgesteld. Heerlijk ...overall boeken. Ik adem diep in. Waar is die magie uit mijn jeugd gebleven? Dat je dwalend langs kasten gevuld met boeken, over allerlei onderwerpen kon lopen dromen en je kon verwonderen. Tegenwoordig bij mijn kinderen en kleinkinderen is alles digitaal, er komt geen papier meer aan te pas

Ik had 40 jaar geleden de petitie getekend; de bieb moet blijven! De bibliotheek was een microwereld als toegang tot de macrowereld. Hier kwam je om informatie te vinden en boeken te lenen. Het fijnst vind ik nog steeds een boek dat je vast kan houden. Met een uitnodigende, gladde kartonnen kaft. Het ruwe gevoel van het papier en het schurende geluid bij het omslaan van de bladzijdes. Die specifieke geur; een mengeling van drukinkt, lijm, en oud papier. Een beetje muffig, dat wel.

En nu ben ik weer hier. In het Walhalla. Ik loop langs de kasten en bekijk de kaften en titels. Er is hier zoveel keus, zoveel moois. Helaas worden deze zeldzame boeken niet meer uitgeleend. De bibliotheek is een museumhotel geworden, een schatkamer vol oudheden. En ik heb het geluk dat ik er een week heb kunnen boeken. Eén boekenrug trekt mijn aandacht. In grote, bloedrode letters staat **ZUSJE**, daarboven in kleinere zwarte letters de schrijfster Rosamund Lupton. Ik pak het uit de kast en lees de achterkant. Spannend lijkt me. Op een willekeurige bladzijde sla ik het boek open en lees een stukje.

En dan ben ik vertrokken...